

Ročník 1969

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 22

Vydána dne 18. června 1969

Cena 60 hal.

OBSAH:

57. Ústavní zákon, jímž se mění některá ustanovení ústavy a ústavního zákona č. 81/1968 Sb.
58. Zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem
59. Zákon o některých změnách ve služebních poměrech vojáků z povolání

57

ÚSTAVNÍ ZÁKON

ze dne 5. června 1969,

jímž se mění některá ustanovení ústavy a ústavního zákona č. 81/1968 Sb.

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto ústavním zákoně:

Část první

§ 1

Ústava ve znění pozdějších ústavních zákonů se mění takto:

1. Článek 86 odst. 1 zní:

„^[1] Národní výbory jsou orgány státní moci a správy v obvodech, které určí zákony národních rad.“

2. Článek 91 zní:

„Stupně a druhy národních výborů, jakož i jejich postavení, působnost a organizaci, upravují v mezích ústavních zákonů Československé socialistické republiky zákony národních rad.“

Část druhá

§ 2

Ústavní zákon č. 81/1968 Sb., jímž se přechodně upravují některé otázky voleb soudců, se mění takto:

1. Článek 1 odst. 1 zní:

„^[1] Soudce oprávněné zasedat ve zvláštních senátech provádějících přezkumné řízení podle zákona o soudní rehabilitaci volí pro Nejvyšší soud a pro vyšší vojenské soudy Federální shromáždění, pro krajské soudy v České socialistické republice Česká národní rada a pro krajské soudy v Slovenské socialistické republice Slovenská národní rada.“

2. Článek 2 zní:

„Soudce krajských soudů a soudce okresních soudů zvolí, popřípadě odvolávají, v České

socialistické republiky Česká národní rada a v Slovenské socialistické republice Slovenská národní rada. Na volby soudců okresních soudů se přiměřeně použije ustanovení o volbách soudců krajských soudů."

Část třetí

§ 3

Předsedy a náměstky okresních soudů a krajských soudů ustanovuje a odvolává na návrh příslušného ministra spravedlnosti v České socialistické republice předsednictvo České národní rady, v Slovenské socialistické republice předsednictvo Slovenské národní rady.

Část čtvrtá

§ 4

Dokud nebude vydán ústavní zákon upravující organizaci soudů a prokuratury podle čl. 145 ústavního zákona č. 143/1968 Sb., o československé federaci, mohou národní rady provádět nutné změny v sídlech a obvodech soudů a státních notářství zákonem.

§ 5

(1) Tento ústavní zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1969.

(2) Ustanovení § 2 a 3 pozbudou účinnosti dnem, kdy nabude účinnosti ústavní zákon o soudech a prokuratuře podle čl. 145 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.

Svoboda v. r.

Dr. Dubček v. r.

Ing. Černík v. r.

58

ZÁKON

ze dne 5. června 1969

o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

ČÁST PRVNÍ

ODPOVĚDNOST ZA ŠKODU ZPŮSOBENOU ROZHODNUTÍM

HLAVA PRVNÍ

ODPOVĚDNOST ZA ŠKODU ZPŮSOBENOU NEZÁKONNÝM ROZHODNUTÍM

Zásady odpovědnosti

§ 1

(1) Stát odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, které v občanském soudním řízení a v řízení před státním notářstvím, v řízení správním, jakož i v řízení před místním lidovým soudem, a dále v řízení trestním, pokud nejde o rozhodnutí o vazbě nebo trestu, vydal státní

orgán nebo orgán státní organizace (dále jen „státní orgán“). Stát odpovídá rovněž za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím orgánu společenské organizace, vydaným při plnění úkolů státního orgánu, které na tuto organizaci přešly.

(2) Odpovědnosti podle odstavce 1 se nelze zprostit.

(3) V hospodářskoprávních vztazích neodpovídá stát podle tohoto zákona v případech, kde rozhodování přísluší orgánům hospodářské arbitráže.

§ 2

Právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají ti, kdo jsou účastníky řízení a byli poškozeni nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto řízení.

Podmínky uplatnění nároku**§ 3**

Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat, jen využil-li účastník možnosti podat proti nezákonnému rozhodnutí odvolání, rozklad, námitky, odpor nebo stížnost.

§ 4

[¹] Nárok na náhradu škody nelze uplatnit, pokud pravomocné rozhodnutí, jímž byla škoda způsobena, není pro nezákonnost zrušeno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

[²] Výjimkou z ustanovení odstavce 1 lze uplatnit nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na jeho právní moc, jestliže toto rozhodnutí bylo na základě opravného prostředku (§ 3) zrušeno nebo změněno.

HLAVA DRUHÁ**ODPOVĚDNOST ZA ŠKODU ZPŮSOBENOU
ROZHODNUTÍM O VAZBĚ NEBO TRESTU****§ 5****Náhrada škody způsobené
rozhodnutím o vazbě**

[¹] Právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má vůči státu ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno nebo byl-li obžaloby zproštěn.

[²] Právo na náhradu škody nemá ten,

- a) kdo si vazbu zavinil sám, zejména tím, že pokusem o útěk nebo jiným svým jednáním dal příčinu k obavám, jež byly důvodem vazby nebo jejího prodloužení,
- b) kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován.

[³] Za vazbu nařízenou v řízení o vydání do ciziny se náhrada škody podle předchozích ustanovení neposkytuje.

§ 6**Náhrada škody způsobené
rozhodnutím o trestu**

[¹] Právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má vůči státu ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo-li proti němu trestní stíhání zastaveno.

[²] Právo na náhradu škody má i ten, kdo byl v pozdějším řízení odsouzen k mírnějšímu trestu, než který byl na něm vykonán na podkladě zrušeného rozsudku.

[³] Právo na náhradu škody podle předcházejících odstavců nemá ten,

- a) kdo si přivodil své odsouzení úmyslně nebo
- b) proti komu bylo pozdější trestní stíhání zastaveno jen proto, že mu byla udělena milost nebo že po právní moci původního rozsudku byla udělena amnestie vztahující se na čin, za nějž byl původní trest uložen.

§ 7

Byl-li na odsouzeném vykonán trest smrti, mají za podmínek § 5 a 6 právo na náhradu nákladů výživy ti, kterým zemědělskou výživu poskytoval nebo byl povinen poskytovat. Za podmínek § 5 a 6 se hradí i náklady pohřbu tomu, kdo je vynaložil.

§ 8

Odpovědnost podle ustanovení § 5 a 6 se ne-
lze zprostit.

HLAVA TŘETÍ**PŘEDBĚŽNÉ PROJEDNÁNÍ NÁROKU****§ 9**

[¹] Nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, jakož i nárok na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě nebo trestu, je třeba předem projednat s ústředním orgánem. Jde-li o rozhodnutí vydané v občanském soudním řízení, v řízení trestním, jakož i v řízení před státním notářstvím nebo místním lidovým soudem, je ústředním orgánem ministerstvo spravedlnosti té republiky, na jejímž území má sídlo orgán, který rozhodl v prvním stupni. Jde-li však o rozhodnutí vydané v trestním řízení proti osobám podléhajícím vojenské soudní pravomoci, je tímto orgánem ústřední orgán, který vykonává správu vojenských soudů. V ostatních případech je tímto orgánem,

- a) jde-li o věc náležející do působnosti Československé socialistické republiky,

federální ústřední orgán, do jehož působnosti náleží odvětví státní správy, v němž bylo nezákonné rozhodnutí vydáno,

- b) jde-li o věc náležející do působnosti České nebo Slovenské socialistické republiky,

ústřední orgán republiky, do jehož působnosti náleží odvětví státní správy, v němž bylo nezákonné rozhodnutí vydáno, a není-li takového ústředního orgánu, ministerstvo spravedlnosti; to platí i v případě, kde nezákonné rozhodnutí vydal orgán společenské organizace (§ 1 odst. 1).

(2) Byla-li žádost o předběžné projednání podána u ústředního orgánu, který není příslušný, postoupí ji orgánu příslušnému. Účinky podání žádosti jsou v tomto případě zachovány.

§ 10

Neuspokojí-li ústřední orgán nárok poškozeného do šesti měsíců ode dne podání žádosti, může se poškozený domáhat přiznání nároku nebo jeho neuspokojené části u soudu.

§ 11

Dohoda o nároku na náhradu škody (§ 9 odst. 1) je přípustná jen při předběžném projednání tohoto nároku nebo v řízení u soudu.

HLAVA ČTVRTÁ

PRÁVO NA ÚHRADU (REGRES)

§ 12

(1) Nahradil-li stát podle ustanovení tohoto zákona škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, má právo požadovat úhradu na státním orgánu, který nezákonné rozhodnutí vydal, má-li způsobilost mít práva a povinnosti.

(2) Vydal-li nezákonné rozhodnutí orgán společenské organizace, má stát právo požadovat úhradu na ústředním orgánu této organizace.

(3) Jde-li o nezákonné rozhodnutí několika orgánů, jsou povinny plnit rovným dílem.

§ 13

(1) Státní orgán nebo ústřední orgán společenské organizace, proti nimž stát s úspěchem uplatnil nárok podle § 12, mají právo požadovat úhradu na tom, kdo se na vydání nezákonného rozhodnutí podílel, jestliže jeho vina byla zjištěna v trestním nebo kárném (kázeňském) řízení.

(2) Právo požadovat úhradu na osobě uvedené v odstavci 1 má za stejných podmínek stát, jestliže státní orgán nemá způsobilost mít práva a povinnosti nebo jestliže státní orgán nebo společenská organizace zanikly anebo jestliže nezákonné rozhodnutí vydal ústřední orgán.

(3) Odpovídá-li státnímu orgánu, ústřednímu orgánu společenské organizace nebo státu několik osob, jsou povinny plnit podle míry svého zavinění.

Rozsah úhrady

§ 14

Uplatní-li stát nárok na úhradu podle § 12, je oprávněn požadovat úhradu zaplacené částky v plné výši.

§ 15

Uplatní-li stát nárok na úhradu podle § 13 odst. 2 proti osobě, u níž účast na rozhodování náležela k povinnostem vyplývajícím z pracovního poměru nebo z poměru mu na roveň postaveného,

řídí se výše úhrady podle předpisů upravujících pracovní vztahy. V ostatních případech nesmí výše úhrady přesahovat jednu šestinou částky zaplacené státem, nejvýše však 1000 Kčs; toto omezení neplatí, jde-li o škodu způsobenou úmyslně.

§ 16

S výjimkou škody způsobené úmyslně soud v případech zvláštního zřetele hodných úhradu sníží, přihlížející zejména ke společenskému významu škody, k tomu, jak k ní došlo, jakož i k osobním a majetkovým poměrům toho, na němž je úhrada požadována.

§ 17

Uplatní-li státní orgán nebo ústřední orgán společenské organizace podle § 13 odst. 1 právo na úhradu, platí ustanovení § 15 a 16 obdobně.

ČÁST DRUHÁ

ODPOVĚDNOST ZA ŠKODU ZPŮSOBENOU NESPRÁVNÝM ÚŘEDNÍM POSTUPEM

§ 18

Zásady odpovědnosti

(1) Stát odpovídá za škodu způsobenou v rámci plnění úkolů státních orgánů a orgánů společenské organizace uvedených v § 1 odst. 1 nesprávným úředním postupem těch, kteří tyto úkoly plní.

(2) Odpovědnosti podle odstavce 1 se nelze zprostit.

§ 19

Právo státu na úhradu (regres)

(1) Nahradí-li stát škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, má právo požadovat úhradu na osobách uvedených v § 18 odst. 1.

(2) Ustanovení § 13 odst. 3, § 15 a 16 platí obdobně.

ČÁST TŘETÍ

SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

HLAVA PRVNÍ

SPOLEČNÁ USTANOVENÍ

Vztah k občanskému zákoníku

§ 20

Pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

§ 21

Ztráta na výdělků se hradí, i když nejde o škodu na zdraví. Ustanovení § 447 odst. 2 občanského zákoníku platí v těchto případech obdobně.

§ 22

(1) Právo na náhradu škody podle tohoto zákona se promlčí za tři roky ode dne, kdy se po-

škozený dozvěděl o škodě. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (označení) zrušujícího rozhodnutí.

[2] Nejpozději se toto právo promlčí za deset let ode dne, kdy poškozenému bylo doručeno (označeno) nezákonné rozhodnutí, kterým byla způsobena škoda; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

[3] Je-li třeba nárok předběžně projednat u ústředního orgánu (§ 9 odst. 1), promlčecí doba ode dne podání žádosti do skončení projednání, nejdéle však po dobu šesti měsíců, neběží.

§ 23

Právo na náhradu škody podle části první, hlavy druhé se promlčí za rok ode dne, kdy nabylo právní moci zprošťující rozhodnutí nebo rozhodnutí odsuzující k mírnějšímu trestu anebo rozhodnutí, jímž bylo trestní řízení zastaveno.

§ 24

[1] Právo státu na úhradu podle § 12 a 19 se promlčí za rok ode dne, kdy byla zaplácena náhrada škody.

[2] Právo státu na úhradu podle § 13 odst. 2 se promlčí za rok ode dne, kdy byla zaplácena náhrada škody, nikoli však dříve než za rok ode dne, kdy nabylo právní moci trestní rozhodnutí nebo kárné (kázeňské) opatření.

[3] V dobách uvedených v odstavci 2 se promlčí právo státního orgánu nebo ústředního orgánu společenské organizace na úhradu podle § 13 odst. 1. Promlčecí doba počíná běžet ode dne, kdy byla zaplácena úhrada státu.

§ 25

Stát a orgány vystupující jeho jménem

[1] Za škodu způsobenou rozhodnutím odpovídá podle tohoto zákona Československá socialistická republika, jestliže rozhodnutí vydal státní orgán Československé socialistické republiky; v ostatních případech odpovídá Česká socialistická republika nebo Slovenská socialistická republika. Totéž platí, jde-li o škodu způsobenou nesprávným úředním postupem.

[2] V právních vztazích upravených v tomto zákoně vystupuje jménem státu ústřední orgán uvedený v § 9 odst. 1.

§ 26

Pravomoc soudu

O nárocích podle tohoto zákona rozhodují soudy. O nárocích na úhradu (regreš), které podle tohoto zákona vznikly proti příslušníkům ozbrojených sil, však rozhodují orgány příslušné podle zvláštních předpisů.

HLAVA DRUHÁ

PŘECHODNÁ USTANOVENÍ

§ 27

Odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na náhradu škody způsobené rozhodnutími, která budou vydána po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, a na náhradu škody způsobené po tomto dni nesprávným úředním postupem.

§ 28

[1] O nárocích na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě a trestu vydaným do dne účinnosti tohoto zákona se rozhodne podle dosavadních předpisů o odškodnění za vazbu a trest (§ 371 až 374 trestního řádu a § 46 odst. 2 zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci).

[2] Podle dosavadních předpisů (§ 421 občanského zákoníku) se rovněž rozhodne o nárocích na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem, k němuž došlo před počátkem účinnosti tohoto zákona.

§ 29

[1] Do dne, kdy nabude účinnosti ústavní zákon Federálního shromáždění o soudech a prokuratuře, odpovídá podle tohoto zákona za škodu způsobenou rozhodnutím soudů, státních notářství a prokuratur Česká socialistická republika nebo Slovenská socialistická republika podle toho, kde má sídlo orgán, jenž rozhodl v prvním stupni; jde-li o rozhodnutí vojenských soudů a prokuratur, odpovídá Československá socialistická republika.

[2] Ustanovení odstavce 1 platí též, jde-li o škodu způsobenou nesprávným úředním postupem.

HLAVA TŘETÍ

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 30

Zvláštní úprava ochrany práv poškozeného na přechodnou dobu

[1] Generální prokurátor je povinen podat stížnost pro porušení zákona proti rozhodnutí vydanému po účinnosti tohoto zákona v občanském soudním řízení, v řízení trestním, jakož i v řízení před státním notářstvím, dá-li k tomu podnět ten, kdo má právo na náhradu škody podle tohoto zákona, a zjistí-li generální prokurátor, že rozhodnutí je nezákonné. Jestliže neshledá podnět důvodným, je povinen vyrozumět o tom toho, kdo jej podal.

[2] Stejně povinnosti má krajský prokurátor v případech uvedených v § 19 odst. 1 písm. c) zákona č. 36/1964 Sb., o organizaci soudů a o volbách soudců, a v § 39 odst. 2 zákona č. 38/1961 Sb., o místních lidových soudech, jakož i okresní prokurátor v případě uvedeném v § 39 odst. 1 zákona č. 38/1961 Sb.

Zrušovací ustanovení a účinnost zákona

§ 31

Zrušují se

- a) ustanovení § 426 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.,

- b) ustanovení § 371 až 374 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), a
c) ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci.

§ 32

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1969.

Svoboda v. r.

Dr. Dubček v. r.

Ing. Černík v. r.

59

Z Á K O N

ze dne 5. června 1969

o některých změnách ve služebních poměrech vojáků z povolání

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění zákonného opatření předsednictva Národního shromáždění č. 165/1964 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. § 5 odst. 3 zní:

„(3) Do hodností generálů jmenuje a povyšuje na návrh vlády Československé socialistické republiky prezident republiky. Do hodností důstojníků, praporčíků a poddůstojníků jmenují a povyšují ministr národní obrany a ministr vnitra Československé socialistické republiky nebo orgány jimi k tomu zmocněné.“

2. § 26 zní:

„§ 26

(1) Voják z povolání se propustí ze služebního poměru na vlastní žádost v požadované lhůtě, nebrání-li tomu ustanovení § 25 odst. 2 branného zákona a je-li lhůta propuštění v souladu s potřebami ozbrojených sil; není-li s nimi v souladu a byla-li žádost podána do 30. dubna kalendářního roku, pokud příslušný služební předpis neumožňuje podání žádosti i po tomto dni, propustí se nejpozději do konce tohoto roku.

(2) Ze služebního poměru vojáka z povolání se propustí vojáci,

- a) kteří byli uznáni vojenskou lékařskou komisí neschopnými k vojenské činné službě ze zdravotních důvodů,
- b) pro něž není při zásadních organizačních změnách schválených Radou obrany státu v ozbrojených silách jiné zařazení,
- c) kteří při řádném hodnocení byli celkově hodnoceni jako nevyhovující.

(3) Ze služebního poměru vojáka z povolání lze propustit vojáky,

- a) kteří splňují podmínky nároku na starobní důchod,
- b) u nichž vojenská lékařská komise stanovila sníženou schopnost k vojenské činné službě ze zdravotních důvodů a pro něž není v ozbrojených silách jiné vhodné zařazení,
- c) kteří byli při bezprostředně následujícím řádném hodnocení opětovně celkově zhodnoceni nižším stupněm než dobrý a dosud nedosáhli věku 40 let,
- d) kteří byli pravomocně odsouzeni k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

(4) Voják z povolání, který má být propuštěn ze služebního poměru podle odstavce 2 nebo 3, musí být o propuštění vyrozuměn nejméně 3 měsíce předem, není-li oboustrannou dohodou stanoveno jinak.

(5) Návrhy na propuštění vojáků z povolání podle odstavce 3 písm. c) nebo d) posuzují komise zřízené ministrem národní obrany a ministrem vnitra Československé socialistické republiky.

3. § 31 zní:

„§ 31

(1) Vojákům z povolání, propuštěným ze služebního poměru před vznikem nároku na starobní důchod, je vláda Československé socialistické republiky, jestliže o to požádají, povinna prostřednictvím vojenské správy a ve spolupráci se zúčastněnými orgány státní správy zabezpečit umístění v občanském povolání přiměřené jejich vzdělání, praktickým zkušenostem a schopnostem a umožnit přípravu pro zvolené občanské povolání péčí státu.

(2) K vydání podrobnějších předpisů o úkolech orgánů republik při umístění vojáků z povolání podle odstavce 1 se zmocňují vlády České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky.

(3) Vojákům z povolání propuštěným podle § 26 odst. 2 nebo odst. 3 písm. b) až d), kromě případů úmyslného trestného činu, poskytuje vojenská správa od nástupu občanského povolání, popřípadě od počátku přípravy na toto povolání, po dobu dvou let platové vyrovnání, jestliže jejich služební poměr trval aspoň 10 let a pokud nepobírají důchod ze sociálního zabezpečení nebo příspěvek za službu.

(4) Vojákům z povolání propuštěným ze služebního poměru se poskytuje odchodné podle délky služby v ozbrojených silách až do výše šestinásobku měsíčního hrubého služebního příjmu podle zásad, které stanoví ministr národní obrany a ministr vnitra Československé socialistické republiky.

(5) Nárok na umístění, na organizovanou přípravu pro zvolené občanské povolání, na platové vyrovnání a na odchodné nemají vojáci z povolání, jejichž služební poměr zanikl odnětím nebo ztrátou vojenské hodnosti.

4. Díl VIII zní:

„Díl VIII

Příspěvek za službu

§ 33

(1) Příspěvek za službu (dále jen „příspěvek“) náleží vojákům z povolání, kteří byli propuštěni ze služebního poměru podle § 26 odst. 2 nebo 3, ve výši

- a) 20% služebního příjmu, jestliže konali službu v ozbrojených silách po dobu nejméně 15 let a dosáhli v této době věku aspoň 40 let; výkonným letcům a výsadkářům se věková hranice nestanoví;
- b) 30% služebního příjmu, jestliže konali službu v ozbrojených silách po dobu nejméně 20 let.

(2) Příspěvek podle odstavce 1 písm. b) náleží též vojákům z povolání propuštěným ze služebního poměru, kteří se podíleli na intenzivní výstavbě ozbrojených sil, i když nesplňují podmínku 20 let služby, jestliže dosáhli věku aspoň 45 let.

(3) Vojákům z povolání propuštěným ze služebního poměru podle § 26 odst. 1 náleží příspěvek od 15 až do 30% služebního příjmu, jestliže konali službu nejméně po dobu 20 let a dosáhli věku aspoň 45 let; u výkonných letců a výsadkářů se tato věková hranice snižuje na 40 let.

(4) Služba vykonávaná letce a výsadkáře a výkon funkcí zvláštní povahy a stupně nebezpečnosti se započítávají ve zvýšeném rozsahu stanoveném služebními předpisy; doba účasti na národním boji za osvobození se započítává v rozsahu stanoveném zákonem o sociálním zabezpečení.

(5) Příspěvek nenáleží vojákům z povolání, u nichž byla vyslovena ztráta vojenské hodnosti nebo jimž byla vojenská hodnost odňata anebo kteří byli propuštěni ze služebního poměru podle § 26 odst. 3 písm. d); příspěvek může být přiznán i v těchto případech, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele.

(6) Příspěvek se vyměřuje z posledního služebního hrubého měsíčního příjmu nebo průměrného hrubého měsíčního příjmu za posledních 5 kalendářních let přede dnem propuštění (u výkonných letců a výsadkářů z období aktivní letecké nebo výsadkové služby) podle toho, co je pro oprávněného výhodnější, a nesmí překročit maximální výši částečného invalidního důchodu účastníků odboje.

(7) Účastníkům odboje se k příspěvku přičítají podle skupin stanovených zákonem č. 161/1968 Sb., o zvláštním přídatku k dávkám, o změnách v důchodovém zabezpečení účastníků odboje a o některých změnách v sociálním zabezpečení, za každý započatý rok odbojové činnosti, tyto částky:

skupina	měsíčně Kčs
I.	60
II. a III.	50
IV.	40

(8) Při souběhu příspěvku s výdělkem krátí se příspěvek o částku, o kterou součet příspěvku a hrubého výdělku přesahuje výši příjmu, z něhož byl příspěvek vyměřen.

(9) Při souběhu nároku na příspěvek a na starobní nebo invalidní (částečný invalidní) důchod podle předpisů o sociálním zabezpečení náleží oprávněnému podle jeho volby buď důchod nebo příspěvek; nárok na příspěvek trvá až do dosažení věku 60 let.

(10) Podrobnosti stanoví ministr národní obrany a ministr vnitra Československé socialistické republiky.

[11] Ministr národní obrany a ministr vnitra Československé socialistické republiky mohou odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při provádění ustanovení tohoto dílu zákona.

[12] Vláda Československé socialistické republiky může se zřetelem k vývoji životních nákladů stanovit k příspěvku zvláštní přídavek, popřípadě upravit způsob krácení příspěvku výhodněji.

5. Díl IX zní:

„Díl IX

Příslušníci ozbrojených bezpečnostních sborů

§ 34

[1] Ustanovení tohoto zákona se vztahují přiměřeně též na příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů, avšak s těmito odchylkami:

- nevztahují se na ně ustanovení § 2, § 24 odst. 2, § 26 odst. 1, § 36 a § 37;
- hodnosti praporčíků se stanoví takto: rotný, strážmistr, nadstrážmistr, podpraporčík, praporčík, nadpraporčík;
- podrobnější úpravu kázeňského práva stanoví kázeňský řád, který vydá ministr vnitra Československé socialistické republiky;
- ze služebního poměru lze propustit příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů na jejich žádost podanou ze závažných důvodů; příspěvek podle § 33 odst. 3 náleží příslušníkům ozbrojených bezpečnostních sborů i v těchto případech;
- ze služebního poměru lze propustit příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů, kteří zvláště hrubým způsobem porušili služební povinnost nebo pravomoc veřejného činitele a jejichž další ponechání ve služebním poměru by bylo na újmu důležitých služebních zájmů;
- důvody stanovené v § 26 odst. 2 písm. b) a c) jsou důvody, z nichž lze příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů propustit ze služebního poměru;

g) působnost stanovená v § 5 odst. 3, § 6 odst. 3 a 4, § 10 odst. 2, § 26 odst. 5, § 27 a § 33 odst. 11 přísluší, pokud jde o příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů v oborech působnosti ministrů vnitra České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky, těmto ministrům;

h) návrhy na jmenování a povyšování do hodností generálů a na odnímání hodností generálů podávají prezidentu republiky, pokud jde o příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů v oborech působnosti ministrů vnitra České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky, vlády těchto republik.

[2] Podle ustanovení § 6 odst. 1 lze odejmout hodnost také příslušníkům ozbrojených bezpečnostních sborů propuštěným z těchto sborů.

6. Kde se v ostatních ustanoveních zákona mluví o vládě a o ministru vnitra, rozumí se tím vláda Československé socialistické republiky a ministr vnitra Československé socialistické republiky; kde se mluví o příslušnících Státní bezpečnosti a Veřejné bezpečnosti, rozumí se tím příslušníci ozbrojených bezpečnostních sborů.

7. Ustanovení zákona, pokud se vztahují na příslušníky ozbrojených bezpečnostních sborů, se přiměřeně vztahují též na příslušníky Sborů nápravné výchovy. Působnost, která podle zákona přísluší ministru vnitra Československé socialistické republiky anebo ministrům vnitra České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky, přísluší, pokud jde o příslušníky Sboru nápravné výchovy, ministrům spravedlnosti České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky.

Čl. II

Příspěvek za službu přiznaný podle dosavadních předpisů zůstává nedotčen, pokud je to pro oprávněného výhodnější.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1969.

Svoboda v. r.

Dr. Dubček v. r.

Ing. Černík v. r.